

Најављени "блиски сусрет опасне врсте" америчког и руског енергетског пројекта снабдевања ЕУ гасом, догодиће се на просторима узаврелих балканских раскршћа. Већ су увелико у току маневри великих играча у циљу задобијања приоритета за сопствени продор. Италијански и руски премијер, Силвио Берлускони и Владимир Путин, у недавно потписаном споразуму удвостручили су капацитет "Јужног Тока" на 40 милијарди кубика гаса. Руски експерти при том тврде да ће њихов гасовод "бити готов много раније" од конкурентског, америчког "Набука".

- Немам ништа против "Набука", али не видим одакле ће набавити гас – "наивно" се запитао Путин у вези са америчким краком гасних маказа. Његово мишљење очито дели и италијански премијер, али не само он. Велико комешање око будућности енергије за Европу у великом је замаху.

Бајден је у међувремену пожурио на Балкан. Прво у Сарајево, па затим у Београд, где је покушао да обезбеди српско "немешање у сопствене ствари". Тај концепт у духу мирења са судбином српског дела Балкана, предодређеном у Вашингтону, подржавају домаћи "аналитичари", подобни по владиним критеријумима.

Нико, вођен лошим искуствима америчке имплементације резолуције о Косову и недавне препоруке Конгреса да се изврши "ревизија Дејтона", не истражује какве су праве, засад скривене намере САД у односу на српске просторе, а оне лако могу бити везане баш за енергетске токове.

Рецимо, да се преузимањем целог Косова и утапањем Републике Српске у унитарну муслиманску Босну отвори пут исламским земљама ка новим концесијама на православним територијама. То је стратешка понуда награде исламу да се гасом напуни "Набуко" и то из земаља Азије, посебно са обода Русије.

Исламски блок у предсобљу Европе, на самим вратима преостале Србије - да ли је то теорија завере или нацрт праксе? Исто тако, српски министар одбране Драган Шутановац, по повратку из Турске, изјављује (sic!) да смо са Турцима у рођачким односима. Као да кључни члан владе дува у једра америчког плана за Југоисточну

Европу (СЕЦИ) у коме се предвиђа повратак турске интересне сфере (као регионалне силе) на Балкан. На томе се у Вашингтону ради већ више од десет година.

Истовремено, Турској се из Бона ставља до знања да се (преко Балкана) може граничити са Европом, али да у њу, вала, ући неће. Турска, Србија, Црна Гора, Македонија, Албанија и БИХ, као да су заједно на мапи бесконачног пута у ЕУ. Слути некако на то, после нескривене одбојности старе Европе да заустави инвазију клијентелистичких, проамеричких режима да се убаштрају у ЕУ.

Албанија, Косово и унитарна Босна, коју намерава да створи дипломатска екипа на челу са Хилари Клинтон, а уз подршку Турске, јак су адут да и "Набуко" добије гас од Алахових следбеника, који су узели за мету Стари континент. Да би преживела као велесила, Америка је спремна да чини уступке и на рачуна својих западних "пријатеља". Ништа ново, зар не?!

Како то увек бива када се ради о борби за стратешку предност, средства се не бирају. Укључујући ту производњу даљих дестабилизација, нових сецесија на тлу Европе, посебно Балкана, простора где се америчка политика комадања држава и провоцирања ратова током протекле две деценије најбоље "примила". Управо преко ових "успеха", Клинтонова дипломатија се наметнула Обама, што је свакако лоша прогноза за Београд.

Већ дуже време на удару је и Грчка, као један од гаранта изградње "Јужног тока". Ко су ти "закукуљичени" анархисти који ломе кичму режиму у Атини? Испоставиће се, исувише касно, као и случају Црвених бригада у Италији, да су ти неконтролисани "револуционари" уствари инструиране банде ЦИА. Или, ако хоћете, можете их назвати "отпором" пројекту проласка руског гаса преко Грчке до Апенина.

У току је офанзива застрашивања на простору Источне Европе. Некадашње чланице Варшавског пакта, до грла задужене, само ове године би требало да плате 400 милијарди долара на име камате. Идеална је то позиција за Вашингтон да им појача жар антмосковске политике. Као у Украјини, недавно, када је Јушченко мрежу за транспорт руског гаса понудио на контролу Бриселу. Од председника Бугарске захтева се да притиском на владу и парламент раскине споразум о праву проласка руског гасовода преко бугарске територије. За сада тај покушај нема успеха. Чак се и Тадић држи.

Добро обавештени "Le Mond Diplomatique", часопис који би се глобалистичкој бујици медија могао издвојити као редак критички окренут темама неоколонијалне политике САД, упозорава у светлу свих већ повучених потеза у америчко-руском гасном гамбиту да ће, најкасније до овог лета и ако не буде бољих опција, Вашингтон дестабилизovati владе у Софији, Атини и Београду, са циљем да издејствује инсталирање нових марионетских гарнитура које ће раскидати уговоре о правцу проласка руског гасовода.

Ако се ова упозорења ставе под лупу, онда обриси свих политичких збивања, од прошлогодишњег изнуђеног изборног ултиматума Тадића са примесама пуча, преко срамног дебакла радикала, за које се веровало да су брана сецесионизму, добијају реалан оквир. Све то неодољиво подсећа на оне сценарије, сличне као јаје јајету, који се ређају на тлу Балкана још од Берлинског конгреса.

Организована споља, деструкција се одвија и у српском парламенту. Требало би га, урушавањем угледа, избрисати са списка оних који усмеравају српску суверену вољу. Тај "кокошарник", намеће се утисак, просто вапи за новом етапом пузећег државног удара који би могао настати усвајањем закона у коме министар унутрашњих послова одређује подобност политичких партија, покрета, скупова, политичких слогана и обележја. И све то под мотом борбе против фашизма у Србији, уз волунтаристичко тумачење закона извршне власти. Сада се две половине наследника Осме седнице зноје како да обезбеде наручени статут Војводине, а да не изгледају директно умешани. Можда да позову Еулекс. Тиме би се дефинитивно оствариле могућности да будућа војвођанска цава контролише вентил на руски гас. То је, пре свега, захтев Вашингтона.

Да ли САД заборављају да буре гаса ништа мање није опасно од бурета барута. Или баш намерно крешу варницу, мада су се односу моћи у свету значајно на кантару померили на њихову штету. Све упућује на то да је реч о политици изазивања нових ратова, у којима су, бар до сада, САД редовно профитирале и продужавале век свог модела капитализма. Оног истог који је данас на издисају.